

ΕΚΚΛΗΣΙΑ

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΤΟΣ Ε

17 ΙΟΥΝΙΟΥ 1927

ΑΡΙΘ. 25

ΤΟ ΣΥΝΕΔΡΙΟΝ ΤΗΣ ΛΩΖΑΝΗΣ

Β'.

Κατὰ τὰς ἤδη γενομένας δηλώσεις συμμετοχῆς εἰς τὸ Συνέδριον θὰ λάβωσι μέρος 500 περίπου ἀντιπρόσωποι τῶν διαφόρων χριστιανικῶν Ἐκκλησιῶν τῆς Οἰκουμένης. Αἱ ἀντιπροσωπευθῆσόμενα Ἐκκλησίαι, ἢ μᾶλλον αἱ τούτων σπουδαιότεραι εἶνε αἱ ἑξῆς. Αἱ ἐπισκοπιαναὶ Ἐκκλησίαι Ἀμερικῆς, Ἀγγλίας, Καναδᾶ καὶ τῶν ἀγγλικῶν ἀποικιῶν· αἱ ὀρθοδοξοὶ Ἐκκλησίαι Κόπλεως, Ἀλεξανδρείας, Ἀντιοχείας, Ἱεροσολύμων, Κύπρου, Ἑλλάδος, Σερβίας, Ρωσσίας, Γεωργίας, Ρουμανίας, Ρωσσίας καὶ Βουλγαρίας· οἱ Βαπτισταὶ τῆς Ἀμερικῆς, τῆς Ἀγγλίας καὶ τῶν ἀποικιῶν· ἡ νέα Τσεχοσλοβακικὴ Ἐκκλησία· οἱ μαθηταὶ τοῦ Χριστοῦ Ἀμερικῆς, Ἀγγλίας καὶ Ἀποικιῆς· οἱ Λουθηρανοὶ τῆς Ἀμερικῆς, Νορβηγίας, Σουηδίας, Οὐγγαρίας, Σλοβακίας, Ἑσθονίας, Λιθουανίας καὶ Γερμανίας· ἡ μεθοδιστικὴ ἐπισκοπικὴ Ἐκκλησία Ἀμερικῆς καὶ Ἀγγλίας· ἡ μεθοδιστικὴ προτεστάντικὴ Ἐκκλησία Ἀμερικῆς, Ἀγγλίας καὶ Ἀποικιῶν· οἱ Μορσχοὶ ἀδελφοὶ Ἀμερικῆς καὶ Ἀγγλίας· αἱ πρεσβυτεριαναὶ Ἐκκλησίαι Ἀμερικῆς, Ἀγγλίας Ἀποικιῶν, Γερμανίας, Ἑλβετίας, Γαλλίας καὶ Οὐγγαρίας. Ἐπίσης διάφοροι ἄλλαι Ἐκκλησίαι Ἀμερικῆς, Ἰνδιῶν, Εὐρώπης, Ἀφρικῆς, Αὐστραλίας καὶ Ἀπὼ Ἀνατολῆς.

Ἐκ τῶν διαφόρων τοῦ ἐσωτερικοῦ κανονισμοῦ τοῦ Συνεδρίου καὶ τῶν ἐργασιῶν αὐτοῦ διατάξωμεν αἱ σπουδαιότεραν σημασίαν ἔχουσαι εἶνε αἱ ἑξῆς:

«α.) Οἱ ἐν τῷ Παγκρ. Συνεδρίῳ ἀντιπρόσωποι τῶν Ἐκκλησιῶν δὲν ἔχουσι τὴν δύναμιν τοῦ δεσμεύειν τὰς Ἐκκλησίας τῶν διὰ λόγου ἢ ψήφου. Αἱ ἀποφάσεις τοῦ Συνεδρίου (ἐὰν τοῦτο καταλήξῃ εἰς ἀποφάσεις) οὐδεμίαν Ἐκκλησίαν ἐν αὐτῷ ἀντιπροσωπευομένην θὰ δεσμεύωσιν, θὰ μεταδιεασθῶσι δὲ εἰς πάσας τὰς Ἐκκλησίας πρὸς ἀδέσμευτον μελέτην.

β.) Ἡ ἐφ' ἐνὸς ἐκάστου θέματος συζήτησις θὰ ἀναφέρηται κατ' εὐθείαν εἰς τὰς ἐν τῇ ἡμερησίᾳ διατάξει ἀναγραφόμενας προτάσεις.

γ.) Περὶ τῆς περαιτέρω συζητήσεως προτάσεώς τινος, ἀρκούντως κατὰ τὴν γνώμην τοῦ Προέδρου συζητηθείσης, θὰ ἀπόκηται εἰς τὸ Συνέδριον νὰ ἀποφασίσῃ.

δ.) Τῆς συζητήσεως τοῦ θέματος περατωθείσης, τὸ Συνέδριον θὰ δύναται νὰ μεταβιβάσῃ τὸ θέμα εἰς κατ'

ἐκλογὴν ἐπιτροπὴν μετὰ τῆς ἐντολῆς, ὅπως αὕτη προδῇ εἰς σχετικὴν διατύπωσιν ἐμφαινίτουσαν τὴν ἀντίληψιν τοῦ Συνεδρίου.

ε.) Ἡ διατύπωσις αὕτη θὰ φέρεται ἐνώπιον τοῦ Συνεδρίου καί, ἐὰν προταθῶσι μεταβολαὶ ἐπ' αὐτῆς, θὰ μεταβιβάζονται καὶ πάλιν εἰς τὴν κατ' ἐκλογὴν ἐπιτροπὴν πρὸς μελέτην διὰ τὰ περαιτέρω.

ζ.) Οὐδεμία πρότασις θὰ θεωρηθῇ ὡς υἱοθετηθεῖσα, ἐὰν μὴ γένηται ὁμοφώνως ἀποδεκτή.

Ἀξιοσημείωτος εἶνε ἡ ὑπὸ τῆς ἐπιτροπῆς τῆς Συνεχείας προετοιμασθεῖσα πρότασις, ἣτις πρόκειται νὰ ψηφισθῇ ὑπὸ τύπον ἀποφάσεως ἐκ μέρους τοῦ Συνεδρίου, ἅμα τῇ ἐνάρξει τῶν ἐργασιῶν αὐτοῦ καὶ ἣτις ἔχει ὡς ἑξῆς:

«Ἡμεῖς, τὰ μέλη τοῦ Παγκ. Συνεδρίου Πίστεως καὶ Διοικήσεως ἀπεσταλμένοι εἰς τὸ Συνέδριον κατ' ἐξουσιοδότησιν τῶν Ἐκκλησιῶν ἡμῶν, ἀλλ' ἄνευ πληρεξουσιότητος· ἐπισήμου ἐκ μέρους αὐτῶν ἀποφάνσεως γνώμης καὶ ἄνευ δυνάμεως δεσμεύσεως αὐτῶν διὰ ψήφου· ἐνωθέντες μετ' ἄλλων χριστιανῶν ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν πρὸς τοῦτο ἐκλελεγμένων ἢ διορισμένων, συναθροισθέντες ἐν ὀνόματι τοῦ Θεοῦ καὶ ἀντιλαμβανόμενοι τὴν ἐν μεγάλῳ μέτρῳ ὑφισταμένην ἐν ἡμῖν ὁμοφωνίαν ὡς πρὸς πολλὰ σημεῖα τῆς πίστεως ὡς καὶ τὴν μεγάλην δλάβην καὶ δυσχέρειαν, τὴν ὅποιαν αἱ διαιρέσεις μας προξενούσιν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν Αὐτοῦ, ἀναθέτοντες δὲ εἰς Αὐτὸν τὸ ἔργον ἡμῶν, ἐν τῇ πεποιθῆσει εἰς τὸ Ἅγιον Αὐτοῦ Πνεῦμα θὰ ὁμιλήσῃ εἰς τὰς καρδίας πολλῶν πανταχόθεν τοῦ κόσμου ἐλθόντων πρὸς παρότρυνσιν εἰς μείζονα ἐν Χριστῷ ἔνωσιν, προβαίνομεν εἰς τὴν μελέτην τῆς ὑπὸ τῆς Ἐπιτροπῆς τῆς Συνεχείας προπαρασκευασθείσης ἡμερησίας διατάξεως».

Ἡ Ἐπιτροπὴ τῆς Συνεχείας μελετήσασα τὰ διάφορα ὑπὸ συζήτησιν θέματα κατήρτισε τὴν ἡμερησίαν τοῦ Συνεδρίου διάταξιν ἐκ τῶν θεμάτων τούτων διατυπωθέντων ὑπὸ μορφήν ἀποφάσεων καὶ προτάσεων.

Καὶ τὰ μὲν ὑπὸ μορφήν ἀποφάσεων θέματα εἶνε τὰ ἑξῆς ὑπὸ τὴν ὀριστικὴν αὐτῶν διατύπωσιν:

«Α') Τὸ Συνέδριον προσκαλεῖ πάντα τὸν χριστιαν. κόσμον εἰς συντονωτέραν προσπάθειαν πρὸς μεγαλυτέραν τῆς Χριστιανωσύνης ἐνότητα καὶ βαθυτέραν ἐπὶ τῷ χωρισμῷ τῶν Ἐκκλησιῶν μετάνοιαν, διαδηλοῖ

δὲ τὴν ἑαυτοῦ πεποιθήσιν, ὅτι μόνον ἐλατήρια σφοδρῶς κινουόμενα τὴν καρδίαν εἶναι ἐπαρκῆ νὰ ἐμπνεύσωσι καὶ φέρωσιν εἰς ἐπιτυχίαν τὴν προσπάθειαν ταύτην. Ἐξαιτεῖται λοιπὸν τὸ Συνέδριον παρ' ἑκάστου χριστιανοῦ νὰ ἀναλογισθῆ ἀ') τὴν τῆς Καινῆς Διαθήκης διδασκαλίαν, καθ' ἣν ἡ Ἐκκλησία χρεώσεται νὰ ἀντικατοπτρίζῃ τὴν ἐν τῷ Θεῷ ἐνότητα, β') τὴν ὄθησιν τοῦ ἁγίου Πνεύματος πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν καὶ τὰς καρδίας ἡμῶν, ἣτις φέρει πρὸς τὴν τῆς ἐνότητος κατεύθυνσιν, γ') τὸν σκοπὸν τοῦ Κυρίου, ὅστις ἀποβλέπει ὅπως διὰ τῆς Ἐκκλησίας Του ἐκχριστιανισθῆ ὁ οὐρανὸς ἐκχριστιανισθεὶς κόσμος καὶ ἐξαγνισθῆ καὶ ἐμπνευσθῆ πᾶσα ἀνθρωπίνη κοινωνία, τοῦθ' ὕπερ εἶνε ἀδύνατον νὰ πραγματοποιηθῆ, παρὰ μόνον διὰ τῆς ἡνωμένης Ἐκκλησίας καὶ δ') τὴν ἰσχύν καὶ διαίτητητα τῶν συγχρόνων ἡμῶν ἀντιπάλων δυνάμεων, καθ' ἣν μόνον ἡ ἡνωμένη Ἐκκλησία θὰ δυνηθῆ νὰ ἀντεπεξέλθῃ.

Β.) Τὸ Συνέδριον ἀποφασίζει, ἐφ' ἔσον καὶ αἱ Ἐκκλησῖαι συγκατατίθενται, ὅπως συγκληθῆ, τοῦτο καὶ πάλιν μέχρις οὗ μελετηθῶσιν ἔλα ἐκεῖνα τὰ κεφαλαιώδη σημεῖα, ἐφ' ἣν ἡ ἁμορφονία θεωρεῖται ἀναγκαία πρὸ πάσης ἀποπειράς συνολικῆς ἐνότητος».

Τὰ ὑπὸ μορφὴν προτάσεων θέματα ἐν ταῖς λεπτομερείαις αὐτῶν ὡς ἔχουσιν ἐν τῇ ὑπὸ τῆς ἐπιτροπῆς τελικῆ αὐτῶν διατυπώσει εἶνε τὰ ἐπόμενα, κατὰ μετὰφρασιν, ὡς καὶ τὰ προηγουμένα, ἐκ τοῦ ἀγγλικοῦ.

Α' ΕΝΝΟΙΑ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ

(ΣΗΜΕΙΩΣΙΣ. Τὸ θέμα τοῦτο κατατάσσεται πρῶτον, διότι ἡ ἐπ' αὐτοῦ συμφωνία θὰ ἀποτελέσῃ τὸ πρῶτον ἀναγκαῖον βῆμα πρὸς ἔνωσιν).

Α') Ἡ Ἐκκλησία εἶναι κατ' οὐσίαν τὸ σῶμα τοῦ Χριστοῦ, μέλη δ' αὐτῆς εἶναι οἱ ὑπ' Αὐτοῦ κληθέντες εἰς τὴν μετὰ τοῦ Πνεύματος Αὐτοῦ κοινωνίαν.

Β') Τὸ σῶμα τοῦτο τοῦ Χριστοῦ συγκροτεῖται ἐκ τῶν διὰ τοῦ Χριστοῦ μὲν ἀπολυτρωθέντων ἢ ἀπολυτρουμένων, ὑπὸ τοῦ Πνεύματος δὲ καθαγιαζομένων πιστῶν καὶ ἀναποκρίνεται πρὸς τὴν εὐσπλαγγίαν τοῦ Θεοῦ ἐπιδιώκον διὰ τῆς πίστεως τὴν πραγματοποίησιν τῶν τοῦ Θεοῦ προθέσεων, ὑπὸ δὲ τὴν καθοδηγίαν τοῦ ἁγ. Πνεύματος ἐπιτυγχάνον τὴν πραγματοποίησιν τῶν ἐπαγγελιῶν Αὐτοῦ.

Γ') Ὁ θεῖος σκοπὸς τῆς Ἐκκλησίας εἶναι νὰ προαγάγῃ τὸ ἔργον τοῦ Χριστοῦ ὡς Σωτῆρος τοῦ κόσμου, συνδιαλλάξῃ τὸν ἄνθρωπον πρὸς τὸν Θεόν, ἐπιβάλλῃ τὴν τοῦ Θεοῦ κυριαρχίαν ἐπὶ τῆς θελήσεως τῶν ἀνθρώπων, μεταδώσῃ εἰς αὐτοὺς τὴν Αὐτοῦ ἁγιότητα καὶ σῶσῃ αὐτοὺς ἐν τῇ ἀγάπῃ.

Δ') Θέλημα ἐπίσης τοῦ Θεοῦ εἶνε ὅπως ἡ Ἐκκλησία ἔχῃ ἀρμόζον ἐξωτερικὸν εἶδος καὶ εὐδιάγνωστον ὕπαρξιν ὡς σῶμα Χριστοῦ καὶ ὡς τοῦ θείου λόγου καὶ τῶν μυστηρίων κοινωνία. Καὶ δὴ

α') Τὰ μέλη τῆς ὀφείλουσι νὰ συνδέωνται μετ' ἀλλήλων διὰ τῆς πίστεως των εἰς τὸν Θεόν, οἷος ἐν

Χριστῷ ἀπεκαλύφθη καὶ ἐσαρκώθη· τὴν πίστιν δὲ ταύτην δὲν πρέπει νὰ διαφυλάττῃ τις ἄπλῶς ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτοῦ ἀτομικῶς, ἀλλὰ καὶ νὰ γνωρίζῃ καὶ ἐμολογῇ ταύτην ἐνώπιον τῶν ἀνθρώπων.

β') Τὰ μέλη τῆς Ἐκκλησίας ὀφείλουσι νὰ ἐνσωματώνται τῇ Ἐκκλησίᾳ διὰ τοῦ μυστηρίου τοῦ Βαπτίσματος.

γ') Τὰ μέλη τῆς Ἐκκλησίας ὀφείλουσι νὰ πληρῶνται διαρκῶς ὑπὸ τῆς τοῦ Κυρίου ζωῆς, διὰ τοῦ μυστηρίου τῆς Θείας Ἐὐχαριστίας, ἐν τῷ ὅποιῳ ἐκφάνεται ἡ ἐνότης τοῦ ὅλου σώματος τῆς Ἐκκλησίας.

δ.) Τὰ μέλη τῆς Ἐκκλησίας ὀφείλουσι νὰ τρέφονται καὶ διαφωτίζονται διαρκῶς ὑπὸ τοῦ Πνεύματος, ὕπερ, οὐ μόνον συνηλῶς λαλεῖ ἐν τῇ καρδίᾳ ἑκάστου, ἀλλὰ καὶ διδάσκει ὁλόκληρον τῆς Ἐκκλησίας τὸ σῶμα διὰ τοῦ ἐν ταῖς Ἀγ. Γραφαῖς περιεχομένου λόγου τοῦ Θεοῦ ὡς καὶ διὰ τοῦ κηρύγματος.

ε.) Τὸ σῶμα τῆς Ἐκκλησίας διακυβερνᾶται διὰ τῆς ἀθθεντίας καὶ ὀδηγίας ἱερατείου, δοθέντος μὲν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν παρὰ τοῦ Χριστοῦ, ἀναγνωριζομένου δὲ καὶ τιμωμένου ὑπὸ τῶν μελῶν αὐτῆς.

Β. Ἡ ΚΟΙΝΗ ΟΜΟΛΟΓΙΑ ΠΙΣΤΕΩΣ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ

Α. Ἐπὶ σκοπῷ εὐρυτέρας ἐνώσεως οὐσιῶδες τυγχάνει, ὅπως τὰ, τὸ γε νῦν, κεχωρισμένα μέρη τῆς Ἐκκλησίας συνενῶνται ὑποχρεωτικῶς καὶ ῥητῶς διὰ ἐκπεφρασμένης δηλώσεως τῶν θεμελιωδῶν δοξασιῶν τῆς Ἐκκλησίας.

Β. Αἱ, τὰ γε νῦν, κεχωρισμένα Ἐκκλησῖαι ἀνάγκη νὰ συμφωνήσωσιν ἔσον ἀφορᾷ τὴν στάσιν, ἣν ἡ ἐνωθησομένη Ἐκκλησία θὰ λάβῃ ἀπέναντι τῶν ἀρχαιοτάτων διατυπώσεων τῆς πίστεως, ἥτοι τοῦ Συμβόλου τῆς Νικαίας καὶ τοῦ Συμβόλου τῶν Ἀποστόλων.

Ἡ ἐνωθησομένη Ἐκκλησία ὁμολογεῖ τὴν πίστιν τῆς πρὸς τὰς ἐν τοῖς εἰρημένοις Συμβόλοις ἐκτιθεμένης ἀληθείας. Ἐπαφίησι τὸν καθορισμὸν τοῦ χρόνου καὶ τοῦ τόπου τῆς χρήσεως τῶν Συμβόλων τούτων εἰς τὰς κατὰ τόπους Ἐκκλησίας ἔχεται μὲν σταθερῶς τῆς οὐσίας τῶν μνημονευθέντων Συμβόλων, πλην καὶ ἀναγνωρίζει τὸ δυνατόν τῆς ὑπὸ τοῦ ἁγ. Πνεύματος ἰκανώσεως τῆς Ἐκκλησίας, ὅπως ἐν τῇ ἀνακτηθησομένῃ ἐνότητι αὐτῆς συντάξῃ νέας διατυπώσεις τῶν ἀληθειῶν, τῶν περιεχομένων ἐν τῇ διὰ τοῦ Χριστοῦ ἀποκαλύψει τοῦ Θεοῦ συνῶδᾳ ταῖς ἀνάγκαις τοῦ μέλλοντος.

Γ. ΤΟ ΙΕΡΑΤΕΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ

Πρὸς εὐρυτέραν ἐνότητα τῆς Ἐκκλησίας εἶναι ἀνάγκη, ὅπως ἡ Ἐκκλησία κέκτηται ἱερατεῖον παγκοσμίως ἀναγνωρισμένον.

(Εἰς διασκέψεις ἐπισκοπιανῶν κοινοτήτων μετὰ μὴ ἐπισκοπιανῶν ἐν Ἀγγλίᾳ, Ἰνδίας καὶ Αὐστραλίᾳ ἐγένετο γενικῶς ἀποδεκτὸν, ὅτι τὸ ἐπισκοπικὸν ἀξίωμα, ἐνεκα τῆς ἱστορικῆς του θέσεως ἐν ταῖς Ἐκκλησίαις εἶνε ἀπαραίτητον διὰ τὴν ἐνωθησομένην Ἐκκλησίαν καὶ ὅτι θὰ ἠδύνατο νὰ συνδυασθῆ τὸ μὲν μετὰ τῶν οὐσιωδῶν

στοιχείων του αξιώματος του πρεσβυτέρου, τὸ δὲ μετὰ τῆς κογκρεκασιοναλιστικῆς ἀντιλήψεως ὡς πρὸς τὰς τὸ σύστημα τοῦτο ἀκολουθοῦσας Ἐκκλησίας).

Α'. Τὸ ἐπισκοπικὸν ἀξίωμα ἐν τῇ ἐνωθησομένῃ Ἐκκλησίᾳ ὀφείλει νὰ εἶναι συνταγματικὸν καὶ ἀντιπροσωπευτικὸν, παρὰ τὸ πλευρὸν δ' αὐτοῦ νὰ παρακλιθῆνται τὰ τε συνέδρια τῶν πρεσβυτέρων καὶ τὰ τῶν πιστῶν.

Β'. Κατὰ κανόνα ἐν τῇ ἐνωθησομένῃ Ἐκκλησίᾳ πᾶσα μὲν χειροτονία θὰ τελεῖται ὑπὸ ἐπισκόπου, πᾶσα δὲ ἀνάδειξις ἐπισκόπου ὑπὸ τριῶν τοῦλάχιστον ἐπισκόπων. Οἱ κατὰ τὴν χειροτονίαν πρεσβυτέρου παρόντες πρεσβύτεροι θὰ συνεπιθέτωσι καὶ αὐτοὶ τὰς χεῖρας μετὰ τοῦ ἐπισκόπου.

Γ'. Ἡ ἐνωθησομένη Ἐκκλησία ἀποδεχομένη ὡς κανόνα τῆς τὴν ὑπὸ ἐπισκοπικῶν χειρῶν χειροτονίαν, δὲν θὰ στηρίξῃ τὴν ἀποδοχὴν τοῦ τοιοῦτου κανόνος ἐπὶ ἰδιαιτέρας τινὸς θεωρίας περὶ τῆς προελεύσεως ἢ τοῦ χαρακτήρος τῆς ἐπισκοπικῆς χειροτονίας, οὐδὲ θὰ ἀπαιτήσῃ ὡς ἀναγκαίαν τὴν διδασκαλίαν ἢ ἔγκρισιν θεωρίας τοιαύτης!

Δ'. ΤΑ ΜΥΣΤΗΡΙΑ

Τὸ εἰς τὰς χεῖρας τῆς Ἐπιτροπῆς τῆς Συνεχείας ὕλικὸν δὲν συνεπληρώθη ἀκόμη ἀρκούντως, ὅπως τὴν εὐκολύνη εἰς διατύπωσιν προτάσεων ὑπὸ τὸν ἄνω τίτλον. Ὅθεν καὶ ἀνέθεσε τὴν τῶν τοιούτων προτάσεων διατύπωσιν εἰς τὴν Ἐπιτροπὴν τῶν θεμάτων.

Ε' Ἡ ΕΝΟΤΗΣ ΤΗΣ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΣΥΝΗΣ ΚΑΙ Ἡ ΕΝ ΑΥΤῆ ΘΕΣΙΣ ΤΩΝ ΔΙΑΦΟΡΩΝ ΕΚΚΛΗΣΙΩΝ

Α'. Ἡ ἐνότης σώματός τινος, ὡς διδάσκει ὁ Ἅπ. Παῦλος, προϋποθέτει τὴν ποικιλίαν, ὅχι τὸ ὁμοίωμαρον, τῶν μερῶν αὐτοῦ· διὸ καὶ ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ δὲν πρέπει νὰ ἐπιβάλλῃ τὴν ὁμοιομορφίαν, ἀλλὰ νὰ προσπαθῇ νὰ τηρῇ ἐν τῇ ποικιλίᾳ τὴν ἐνότητα.

Β'. Ἐπειδὴ ἡ Ἐκκλησία ὡς πραγματικῶς Καθολικὴ σκοπὸν αὐτῆς ἔχει τὴν ἐν παντὶ καὶ πανταχοῦ διδασκαλίαν τῶν σωστικῶν ἀληθειῶν τοῦ Ἐθαγγελίου, διὰ τοῦτο ἀνάγκη νὰ προνοῇ διὰ τὸ ἀπρόσκοπτον τῆς ποικιλίας τῶν ἐπὶ μέρους ἐκκλησιῶν ἐμμένουσα πιστῆ εἰς τὸ Ἐθαγγέλιον, ὅπερ παρὰ τοῦ ἱ. Χριστοῦ διὰ τῶν Ἀποστόλων παρέλαθε.

Γ'. Ἡ ἐνότης τῆς Ἐκκλησίας τὴν φυσικὴν αὐτῆς ἔκφρασιν εὕρισκε ἐν τῇ κατὰ τόπους συμπνοίᾳ ἐν τῇ διακυβερνήσει καὶ ὀργανώσει, ἐνῶ τούναντιον αἱ διαιρέσεις τῆς καθίστανται τὰ μᾶλα ἐμφανεῖς, ὅταν εἶναι ἀποτελέσματα ἐπιτοπίων ἀντιζηλιῶν. Ἀπὸ τῆς ἐπόψεως ταύτης μέγιστα: προσπάθειαι: πρέπει νὰ καταβληθῶσιν ὑπὲρ τῆς ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ τῶν ἡμερῶν ἡμῶν ἀποκαταστάσεως τῶν συνθηκῶν τῶν ἀποστολι-

Ἡ τελευταία αὕτη παράγραφος μὴ δυναμένη ποσῶς νὰ γίνῃ ἀποδεκτὴ παρ' ἡμῶν ἀναφέρεται εἰς τὰς θεωρίας τῶν ἀπορριπτόντων τὸ ἐπισκοπικὸν ἀξίωμα.

κῶν ἡμερῶν, καθ' ἧς αἱ κατὰ τόπους ἐκκλησίαι ἦσαν τμήματα τῆς μιᾶς καὶ ἐνιαίας Ἐκκλησίας, εἰς πάντας δ' ἦτο ἐμφανές ὅτι ἐν ἐκάστῳ τόπῳ μία μόνον ὑφίστατο Ἐκκλησία.

Δ'. Μολονότι κοινότητές τινες, βαθύτατα ἐνδιαφερόμεναι περὶ ὀρισμένων σημείων τῆς χριστιανικῆς ἀληθείας καὶ ὑπὸ τὴν πίεσιν ἱστορικῶν περιστάσεων τελοῦσαι, ἐθεώρησαν ἐπάναγκες νὰ ὀργανωθῶσιν εἰς αὐτοτελεῖς ἐκκλησίας, μεγίστας ὅτιω ὑπηρεσίας τῇ καθόλου Ἐκκλησίᾳ προσενεγκούσας, ἐν τούτοις αὐταὶ σήμερον θὰ συνέβαλλον εἰς τῆς ἅλης Ἐκκλησίας τὴν ἐνότητα.

Ὡς παρατηρεῖ ὁ ἀναγνώστης τὰ ὑπὸ συζήτησιν θέματα ἀποτελοῦσι μόνον μέρος τι μικρῶν τῶν χωρίζουσῶν τὰς διαφόρους Ἐκκλησίας διαφορῶν, ἀλλὰ καὶ τὸ σπουδαιότερον. Σκοπὸς δὲ τοῦ Συνεδρίου εἶνε ὅπως, ἐάν, Θεοῦ εὐδοκοῦντος, ἐπιτευχθῇ γενικὴ συμφωνία πρὸς ἔνωσιν, συζητηθῶσιν ἐν καιρῷ καὶ τὰ λοιπὰ θέματα, ἅτινα, καίτοι δευτερεύοντα, ἔχουσι καὶ ταῦτα ἰκανὴν σημεσίαν. Ἄξιον παρατηρήσεως ἐπίσης εἶνε ὅτι ἡ συμμετοχὴ ἡμῶν τῶν ὀρθοδόξων εἰς τὰς ὀργανωτικὰς Ἐπιτροπὰς συνετέλεσεν ὅπως αἱ διατυπωθεῖσαι πρὸς τὸ Συνέδριον πρὸς συζήτησιν προτάσεις προσεγγίζωσι πρὸς τὴν ὀρθόδοξον ἀντιλήψιν.

ΑΜΙΑΚΑΣ Σ. ΑΛΙΒΙΖΑΤΟΣ
Καθηγητὴς τοῦ Πανεπιστημίου

ΕΠΙ Τῆ ΕΟΡΤῆ ΤΟΥ ἉΓΙΟΥ ἈΘΑΝΑΣΙΟΥ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΧΡΙΣΤΙΑΝΟΥΠΟΛΕΩΣ *

Ὁ ἐν ἁγίοις Ἀθανάσιος ἐγεννήθη ἐν τῇ ὥραιᾳ καὶ ἀνοσστεφεῖ Κερκύρα· ἐμορφώθη ἐκεῖ καὶ ἀνεπτύχθη· διεπλάσθη καὶ ἠνδρώθη ὑπὸ τῶν εὐσεβῶν καὶ κατὰ κόσμον εὐγενῶν αὐτοῦ γονέων. Οἱ τότε χριστιανοὶ γονεῖς ἐπεμελοῦντο τῆς ἀνατροφῆς τῶν τέκνων καὶ σπουδαίως ἐμεριμῶν διὰ τὴν ἠθικὴν διάπλασίν των, διότι ἡ χρηστὴ ἀνατροφή εἶνε πάντοτε ἡ δάσις καὶ τὸ θεμέλιον τῆς προόδου τῶν ἀνθρώπων. Ἡ δὲ ἀνατροφή τῶν τέκνων δὲν ἦτο οἷα ἡ σημερινή. Δὲν ἦτο ἀνατροφή ψευδῆς καὶ ἐπίπλαστος· ἦτο ἀνατροφή ἀληθῆς καὶ γνησία. Δὲν ἦτο ἀνατροφή τῶν ἐξωτερικῶν τύπων μόνον τοῦ φέρεσθαι· ἦτο ἀνατροφή χρ(κ)ή, «ἐν παιδείᾳ καὶ νοουθεσίᾳ Κυρίου». Ὅπου ἡ νεότης μορφώνεται ἠθικῶς, ἡ κοινωνία προοδεύει καὶ ἡ πολιτεία ἀκμάζει, ὡς δεικνύει ὄροντοφώνως ἡ ἱστορία, διότι εἶνε ἀναμφισβήτητος ἀλήθεια ὅτι «ἀμαθία μετὰ σωφροσύνης ὠφελιμώτερον ἢ δεξιότης μετ' ἀκολασίας» (Θουκυδ. 37. 3). Ἡ ἀπὸ τοῦ οἴκου χρηστὴ ἀνατροφή ἠρξήθη καὶ ἐνισχύθη εἰς τὰ σχολεῖα τῆς περικαλλεῦς νήσου τοῦ Ἰονίου, διότι καὶ οἱ διδάσκαλοι, ἀληθεῖς ὑποφῆται τῆς ἠθικῆς διαπλάσεως τῆς νεότητος, ἐδίδασκον καὶ ἐμόρφωνον αὐτὴν χρ(κ)ῶς καὶ ἔθνικῶς. Ἡ

* Ἐξ ὀμιλίας ἐκφωνηθείσης ἐν Καρυταίῳ ἐπὶ τῇ μνήμῃ τοῦ πολιούχου αὐτῆς τῇ 17 Μαΐου 1927.

ἀληθῆς σοφία εἶνε ἢ θεοσέβεια· αὐτὴ εἶνε ἢ καθαρὰ καὶ ἀθλόωτος πηγὴ ἀληθοῦς γνώσεως καὶ ἐπιστήμης. «Ἰδοὺ γὰρ θεοσέβειά ἐστὶ σοφία, τὸ δὲ ἀπέχεσθαι ἀπὸ κακιῶν ἐστὶ ἐπιστήμη» (Ἰώδ. κ η', 28). Οὕτω ἀπὸ τῆς μικρᾶς ἡλικίας μορφωθεὶς καὶ ἀκορέστως μελετῶν τὴν θεόπνευστον Ἁγίαν Γραφὴν καὶ τοὺς μεγάλωνόμους Πατέρας τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας ἐγένετο δοχεῖον πᾶμπλουτον γραφικῶν γνώσεων καὶ θεωρημάτων. Καὶ ἠῤῥετο λαιπὸν, ὡς δένδρον εὐθυτενὲς καὶ καλλίκαρπον, ποτιζόμενον ὑπὸ τῶν καθαρῶν ναμάτων τῆς ἀληθείας καὶ προήγετο κοινωνικῶς καὶ ἐθαυμάζετο πάντοθεν ὑπὸ τῶν ἐραστῶν τῆς ἀρετῆς καὶ σοφίας του, σάλπιγγος τραυτέρου κηρυττοῦσης τῆς φήμης τὸ λαμπρὸν αὐτοῦ ὄνομα. Ὅσῳ δὲ ἀνῆρχετο εἰς τὰς δυσκόλους κλίμακας τῆς χροικῆς ἀρετῆς, τόσῳ ἦτο ταπεινὸς τὸ φρόνημα. Οὐδὲ ὑπόβη, οὐδὲ ἐμετεωρίσθη τὴν καρδίαν ὁ νεαρὸς Ἀθανάσιος, ἀλλ' ἔμεινε σταθερὸς καὶ ἀκλόνητος ἐν τῇ εὐσεβείᾳ καὶ τῇ ἀρετῇ, ταῖς ἀρχαῖς, ἐν αἷς παιδιῶθεν ἐτρέφη καὶ ἀνεπτύχθη.

Ὁ εὐγενὴς ἐξ εὐγενῶν πατὴρ του ἀνέλαθεν ἀνωτάτην θέσιν διοικητικὴν ἐν Καρυταίνῃ συμπαρέλαθε δὲ καὶ τὸν νεώτερον υἱόν, τὸν Ἀναστάσιον, τὸν ὁποῖον προεπόνοι δι' ἀνωτάτας θέσεις. Ἀλλὰ πρότερον ἐμνηστεύσατο αὐτὸν μὲ περικαλλῆ καὶ εὐγενῆ εὐγενοῦς οἰκογενείας κόρην τῶν Πατρῶν. Προσιωνίζετο δὲ οὕτω εἰς τὸν νεαρὸν καὶ χρηστὸν νέον φωτεινὸν μέλλον ἐν τῇ ἐνετοκρατομένη Ἑλλάδι διότι καὶ εὐφυῆ καὶ μύρφωσις πολλὴ καὶ χρησιμότης καὶ πλοῦτος καὶ οἰκογενεῖα εὐγενὴς συνεδυάσθησαν καὶ συνηνθήσαν ἐν αὐτῷ. Ἀλλ' αὐτὸς, «πάντων ἀπαλός, εἰς ἃ τὸ νέον τῆς ἡλικίας ἐπτόχηται» (Γρηγ. Νυσ. εἰς Γρηγ. Θαυμαστ.), ἤθελε νὰ ὑπηρετήσῃ τὸν Κύριον καὶ ἐλεύθερος οἰκογενειακῶν μεριμνῶν, νὰ ἀφιερωθῆ εἰς τὴν δεινῶς καταδικωμένην Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν. Καί· ὁ Κύριος, ὅστις τὰ πάντα διευθύνει πρὸς τὸ αἰώνιον συμφέρον καὶ «πύρρωθεν οἶδε προκαταβάλλειν τῶν μεγάλων πραγμάτων τὰς ἀφορμὰς» κατὰ τὸν Οὐρανοφάντορα Βασίλειον, ἠτοίμαζε φαιδροτέραν εὐπρέπειαν καὶ θαλερωτέρων ἀγῶνων στεφάνους.

Ὅθεν τεχνηέντως ἀποχωρήσας τῶν γονέων ἀπηλθὲν εἰς τὴν Κ]πολιν «τὴν κοινὴν μητέρα καὶ τροφὸν τῶν ὀρθοδόξων χριστιανῶν», ὡς ἀπεκάλεσεν αὐτὴν Ἰωσήφ ὁ Βρυένσιος. Ἐκεῖ χειροτονεῖται ἱερεὺς τοῦ Ὑψίστου· ἐκεῖ κυρίως ἀρχεταί· ἢ λαμπρὰ σταδιοδρομία τοῦ ἱεροῦ ἀνδρός· ἐκεῖ ἢ ἀκαταπόνητος ἐργασία του ἐν τῷ ἀμπελῶνι τοῦ Κυρίου.

Ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία ἐνώρισε τὸν ζῆλον καὶ τὰς πολλὰς ἀρετὰς του· ἀντήμεψε καὶ ἐζήτησε νὰ χρησιμοποίησῃ καὶ διὰ τοῦτο ἀνύψωσεν εἰς τὴν Μητρόπολιν τῆς Χρ]νουπόλεως, λαμπρὰν καὶ περιδοξον τῆς Πελοποννήσου Μητρόπολιν, ὅφ' ἦν ὑπήγοντο πολλὰι πόλεις καὶ Ἐπισκοπαί. Ὁ Ἰ. Ἀθανάσιος, ὑποταχθεὶς εἰς τὴν φωνὴν τῆς Ἐκκλησίας, κατέρχετα· ἐν τῇ Πε-

λοποννήσῳ καὶ κατέλαβε τὸν ἐπίφθονον θρόνον οὐχὶ ὡς τυραννίδα τινὰ ἢ τετραρχίαν ἢ κληρουχίαν ὡς εἶπεν ἢ θεολόγος φωνή, ἀλλ' «ὡς Χριστοῦ διακονίαν» καὶ ὅπως ἀγωνισθῆ εἰς νέους ἐπιπονωτέρους ἀγῶνας ὑπὲρ τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας. Ὁ στέφανος, τὸν ὁποῖον περιεβλήθη ἐπὶ τῆς κεφαλῆς του, ἦτο περιπεπλεγμένος ἐξ ἀκανθῶν. Δὲν εἶχε μόνον νὰ πολεμήσῃ πρὸς τὴν εὐπερίστατον ἁμαρτίαν καὶ τὰς μεθοδεῖας τοῦ Σατανᾶ· εἶχε νὰ πολεμήσῃ, καὶ πρὸς τὴν ἐτερόδοξον ἰσχυρὰν δυναστείαν τῆς Ἑνετίας καὶ δὴ πρὸς τὰ ποιικιλώνυμα ὄργανα τῆς μισορθοδόξου παπικῆς Ἐκκλησίας· εἶχε νὰ μορφώσῃ κατὰ Χριστὸν τοὺς χριστιανούς, ν' ἀνορθώσῃ τοὺς ὀρθοδόξους ναοὺς καὶ μονὰς, νὰ συγκρατήσῃ τὴν ὀρθόδοξον πίστιν, νὰ μεταδώσῃ φῶς καὶ δύναμιν εἰς τὰς ψυχὰς, διανοίγων πρὸς τὰς δρόσους καὶ παραμυθίας τοῦ οὐρανοῦ. Πολλὰ λοιπὸν ἦσαν τὰ γωνίσματα καὶ παλαίσματα ἐν τῇ Πελοποννήσῳ· ἀλλὰ δὲν κατεβλήθη ὁ γενναῖος· ἠγωνισθῆ ἐν τῇ χάριτι τοῦ Θεοῦ, ἐπάλασεν καὶ ἐνίκησεν, ἔχων ὡς ἐφόδια οὐχὶ ὄπλα ὑλικά, ἀλλὰ πνευματικά, «δυνατὰ τῷ Θεῷ πρὸς καθαίρεσιν ὀχυρωμάτων» (Β' Κορινθ. ι'. 4) τῆς πολυπλανήτου πλάνης καὶ τῆς ἁμαρτίας.

Ὁ χριστομίμητος Ἱεράρχης, ὡς ἄγρυπνος φρουρὸς τοῦ ποιμνίου του, ἐδίδασκεν· ἐφώτιζεν· ἐνουθέτει· ἠλέει ἰλαρῶς τοὺς πτωχοὺς καὶ ἐν γένει εἰπεῖν ἀπέδη, ὡς τὸ ἥρέμα καὶ ἀταράχως φερόμενον ρεῖθρον τοῦ κάτωθι πελαγίζοντος ποταμοῦ, τὸ ὁποῖον διαχύνεται καὶ καθιστᾷ τὰς πνευματικὰς πεδιάδας γονίμους καὶ γλοεράς. Ἀλλὰ μάλιστα πάντων διέλαμπεν ἢ λάμπουσα ἀρετὴ τοῦ Ποιμένου καὶ ἢ εὐσέβεια καὶ ἦτο ἀρα φωτεινὴ τῆς λαμπράς, ὑφουμένη ἐν μέσῳ τοῦ ποιμνίου του, φωτίζουσα καὶ θερμαινούσα. Τίς ἀληθὸς δὲν ὠφελεῖτο ὠφέλειαν πολλὴν ἐκ τῆς χριστομιμῆτου ζωῆς τοῦ Ἱεράρχου; Πάντες ἔτρεχον πρὸς αὐτὸν καὶ ἐλάμβανον πνευματικὴν ὠφέλειαν· ἢ νεότης εὗρισκε τὴν ἀληθῆ παιδαγωγόν· τὸ γῆρας τὴν θακτηρίαν· οἱ ὄρφανοὶ τὸν πατέρα· οἱ πτωχοὶ τὸν φιλόπτωχον· οἱ νοσοῦντες τὸν ἱατρόν· οἱ ὑγιαίνοντες τὸν φύλακα τῆς ὑγείας· οἱ ἱερεῖς τὸν ἀληθῆ ποιμένα καὶ πάντες τὸν πάντα τοῖς πᾶσι γινόμενον. Καὶ ὁ Ἱεράρχης ἔτρεχε πανταχοῦ πρὸς ὠφέλειαν. Νέφη ἔβλεπεν εἰς τὰς διανοίας· Γὰ διέλυε. Τρικυμίαν εἰς τὰς καρδίας· Τὴν κατεσίγαζε. Πτωχείαν καὶ δυστυχίαν εἰς τὰς οἰκογενείας· Τὴν ἐδοῦθη. Ἀσθένειαν σωματικὴν· Παρηγόρει καὶ ἐθεράπευε μὲ τὴν προσευχὴν. Ἐπεχαινετο λοιπὸν πανταχοῦ ὡς ἀδελφός, ὡς συμπάσχων, τί λέγω; ὡς πατὴρ πνευματικὸς μὲ καρδίαν, φλεγόμενην ὑπὸ τῆς ἀγάπης τοῦ Κυρίου.

«Ἡ δόξα αὐτοῦ οὐκ ἐξαλειφθήσεται». Ἐκοιμήθη ἐν Κυρίῳ τῷ 1785, ἀλλ' ἢ δόξα αὐτοῦ εἶνε ἀθάνατος καὶ ἢ πρὸς τοὺς ἀσθενεῖς καὶ πάσχοντας πλουσία ἐοχθία ἐξακολουθεῖ πλουσιῶς παρεχομένη. Γὰ ἄγια αὐτοῦ λείψανα, τὰ ἔποσα ὁ εὐσεβὴς τῆς κωμοπόλεως χριστιανὸς Ἀθανάσιος Κουλλᾶς μετέφερεν εἰς τὴν πλη-

ΚΥΡΙΑΚΟΔΡΟΜΙΟΝ

*Πη- ρομηνία	Κυριακαί Ευαγγελίων	Κυριακαί Ἀποστόλων	Ἑορταί	*Ἦχοι
ΙΟΥΝΙΟΣ	5 Κυρ. Ζ' Ἀγίων Πατέρων	Ζ' Τῶν Ἀγίων Πατέρων	Γ'	πλ. β'
	12 Κυρ. τῆς Πεντηκοστής	Η' Πεντηκοστής	—	—
	19 > Α' Ματθαίου (*Ἀγ. Πάντων)	Κυριακή Α' (*Ἀγ. Πάντων)	Α'	πλ. δ'
	26 > Β' Ματθαίου	Κυριακή Β'	Β'	α'

σίον ἢ μονήν τοῦ Προδρόμου, εἶνε πηγὴ ἀκένωτος βοηθείας καὶ ἀντιλήψεως εἰς τοὺς προσερχομένους ἐν εὐλαβείᾳ. Καὶ τιμῶμεν εὐλαδῶς τὴν σοφὴν τοῦ Ἁγίου Ἀθανασίου καὶ ἐπικαλούμεθα θερμῶς τὴν προσθεῖαν καὶ ἀντιληψὴν τοῦ καὶ παρακαλοῦμεν νὰ ἰκετεύῃ τὸν Θεὸν τῆς ἀγαθότητος ὑπὲρ τῆς πόλεως καὶ τοῦ Ἔθνους. Χαίρε, ἀρχιερεῦ τοῦ Χριστοῦ· χαίρε τῆς Γορτυνίας τὸ περίδλεπτον καύχημα· χαίρε Χριστιανουπόλεως τὸ κλέος· χαίρε τῶν πασχόντων καὶ δυστυχῶν ταγεῖα ἀντιλήψης καὶ δοθήσια.

᾽Ω! ναί· ἔρχεται ταχὺς βοηθός, ἔταν ἔχωμεν πίστιν εἰς τὸν Θεὸν καὶ πράττωμεν τὰ ἔργα τῆς δικαιοσύνης καὶ ἀγάπης. Ἀλλ' ἔχομεν πίστιν; ἔχομεν ἀγάπην πρὸς ἀλλήλους; φεύγομεν τὴν κλοπὴν καὶ τὴν ἀδικίαν; μισοῦμεν τὸ ψεῦδος καὶ τὴν συκοφαντίαν; ἔχομεν μετάνοιαν εἰλικρινῆ; Ἄς ἐξετάσωμεν καλῶς τὴν κατάστασίν μας, διότι ἡ ἀληθὴς ἑορτὴ εἶνε νὰ πράττωμεν τὰ πρόποντα καὶ ἀληθῆς τιμὴ πρὸς τὸν Ἁγίον Ἀθανάσιον εἶνε ἡ μίμησις τῶν ἀγαθῶν αὐτοῦ ἔργων· εἶνε ἡ ἀποχὴ ἀπὸ τῶν ἁμαρτιῶν. Ὡς οἱ ζωγράφοι ἔχουν ὑπ' ὄψιν ὥρατον καλλιτέχνημα, πρὸς ὃ ἀποδέποντες, δημιουργοῦν καὶ αὐτοὶ λαμπρὰ ἀντίτυπα, οὕτω καὶ ἡμεῖς, ἀποβλέποντες πρὸς τὴν ἠθικῶς ὥραϊαν καὶ καλλιτεχνικὴν ζωὴν τοῦ Ἁγίου Ἀθανασίου, θ' ἀποδῶμεν ἀληθεῖς καὶ γνήσιοι χριστιανοὶ καὶ θὰ τύχωμεν τῆς ἀληθοῦς ἀθανασίας. Ἐκεῖ, ἐκεῖ ἐν τῇ οὐρανῇ εἶνε τὰ ἄθλα καὶ οἱ στέφανοι· ἐκεῖ βαδίζομεν τρέγοντες «ὡσπερ τὸ ὕδωρ τὸ καταφερόμενον, καὶ οὐ συναχθήσεται» (Β' Βασιλ. ιδ', 14). Ὁμοιάζομεν πρὸς τὸν θαλασσοπόρον, ἔστις ὅτ' ἐμὲν περιπίπτει εἰς τρικυμίας καὶ ὄρεϊς χειμῶνας, ἔτε δὲ εἰς ἤρεμον καὶ γαληνιαίαν θάλασσαν, μέχρις οὗ τέλος τὸ πλοῖον εὐθάσῃ εἰς τὸν λιμένα, εἰς ὃν κατευθύνεται. «Ἄρα οὖν, ὡς καιρὸν ἔχομεν, ἐργαζώμεθα τὰ ἀγαθὰ πρὸς πάντας, μάλιστα δὲ πρὸς τοὺς οἰκείους τῆς πίστεως» (Γαλ. στ' 10). Γένοιστο!

† Ὁ Γορτυνός καὶ Μεγαλοπόλεως
ΠΟΛΥΚΑΡΠΟΣ

Η ΚΡΙΣΙΣ ΕΝ ΕΛΛΑΔΙ

Θ'

Ἐκ τῶν περὶ τὰ παιδαγωγικὰ ἀσχολουμένων ὁ μὲν κ. Γληνὸς εὐρίσκων ὅτι ἀπὸ πολλοῦ ὑπῆρχον προβλήματα ἐνώπιον τῆς ἑλληνικῆς κοινωνίας, τὰ ὁποῖα ὁμως αὐτὴ ἀντιμετώπιζε μ' ἄσυγχωρῆτου ἐπιπολαιότητος, φρονεῖ ὅτι ὁ τελευταῖος πόλεμος ἀπεκάλυψε παρ' ἡμῖν *χρεωκοπίαν τῶν ὑψηλῶν ἰδεῶν*, δυναμένην νὰ χαρακτηρισθῇ παρ' ἡμῖν ὡς μία «γενικὴ κακοδιαθεσίᾳ» ἀποτελοῦσα τὴν «νεοελληνικὴν κακοδαιμονίαν», ἣς παράγοντες εἶνε οἱ «ἡγήτορες» τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ, οἱ ὁποῖοι, ὅπως ἐκφράζεται, «ἐστάθησαν ἀνίκανοι νὰ συλλάβουν στὴν οὐσίαν καὶ στὸ βάθος τὸ πρόγραμμα τοῦ νεοελληνικοῦ πολιτισμοῦ».

Ὁ δὲ κ. Δελμούζος, πιστοποιῶν καὶ αὐτὸς ὅτι «γενικὰ δὲν πᾶμε καλὰ διότι καὶ σάπιο ὑπάρχει μέσα στὴν ψυχὴ μας», τὴν ἑλληνικὴν κρίσιν χαρακτηρίζει ὡς κρίσιν *ἠθικὴν*, ἣς ὑπαίτιοι εἶνε αἱ ἀνώτεροι μεμφορῶμεναι τάξεις, αἱ ὁποῖαι, κατ' αὐτόν, ἐφάνησαν, ἐπ' ἐσχάτων ἰδίᾳ, ἀνίκανοι νὰ ἀντιμετωπίσουν τὰ μεγάλα ἠθικὰ καὶ κοινωνικὰ προβλήματα. Ἐπιμένει δὲ πρὸ παντὸς εἰς τὴν ἀναμόρφωσιν τοῦ σχολείου, ὡς τοῦ μόνου μέσου παροχῆς εἰς τὸν λαὸν «ἠθικῆς μορφώσεως».

Ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν κ. Χρυσόστομος προκληθεὶς νὰ ἐκφράσῃ τὴν γνώμην του περὶ τῆς ἑλληνικῆς κρίσεως, πιστεύει ὅτι ὑπάρχει πράγματι κρίσις ἑλληνικὴ ἐμφανίζουσα πολλαπλὰ προβλήματα, ἀλλ' ὅτι πάντα ταῦτα εἶνε ἀποτέλεσμα μιᾶς *ἠθικῆς κρίσεως* ἐμφανισθείσης μεταπολεμικῶς ὑπὸ ὀξυτάτην μορφήν. Παρομοίᾳ κρίσις ἐνεφανίσθη καὶ κατὰ τὴν πρὸ τῆς ἐμφανίσεως τοῦ Χριστιανισμοῦ περίοδον τοῦ μηχανικοῦ πολιτισμοῦ, τῆς ὑλιστικῆς ἀντιλήψεως, τοῦ ἀκράτου φιληδονισμοῦ καὶ τῆς ἠθικῆς καταπτώσεως τῆς γυναικός. Ἡ ὁμοιότης μεταξὺ τῶν δύο ἐποχῶν εἶνε μεγάλη· διότι καὶ τότε ὑπῆρχεν ὀξυτάτον οἰκονομικὸν πρόβλημα, καὶ κοινωνικὸν (τῶν δούλων), διανοητικὸν καὶ γυναικειον. Κακῶς ἐκλαμβάνεται τὸ «φεμινιστικὸν κίνημα» ὡς ἀποσκοποῦν εἰς τὴν ἐξύψωσιν τῆς γυναικός. Σκοπὸς του εἶνε «ἡ ἀνδροποίησις τῆς γυναικός», τοῦτο ὁμως δὲν ἀποτελεῖ τὴν ἐξυψωτικὴν αὐτῆς χειραφέτησιν. Τοιαύτην χειραφέτησιν κατώρθωσε μόνος ὁ Χριστιανισμὸς, διότι τὴν «ἐξύψωσεν εἰς ἐπίπεδον ἀνθρώπου, ἐνῶ πρὶν ἐθεωρεῖτο, πρᾶγμα» ἔδωκεν εἰς αὐτὴν ἠθικὴν ὑπόστασιν, τὸ κοινωνικὸν κῦρος τῆς μητρὸς καὶ τῆς οἰκοδεσποίνης· ἥτοι δὲν τὴν

ἀπεμάκρυνεν ἀπὸ τὴν φύσιν της. Ἡ σημερινὴ ὁμως λεγομένη χειραφέτησις εἶνε τάσις οὐχὶ πρὸς ἐξυψώσιν τῆς γυναικός, ἀλλὰ πρὸς ἀνδροποίησιν της ἀκλῶς, ὡς τεκμαίρεται τις ἐκ τῆς ἐνδυμασίας της, τῶν τρόπων τοῦ σκέπτεσθαι καὶ τῶν ἐπαγγελματικῶν ἰδανικῶν της. Ἡ τάσις ὁμως αὕτη ἐνέχει κινδύνους, διότι πρὸ παντὸς συντελεῖ εἰς τὴν διάλυσιν τῆς οἰκογενείας.

Γενικώτερον - λέγει - ἡ σοβοῦσα εἰς τὴν κοινωνίαν ἡ θική κρίσις δέον νὰ ἀποδοθῆ *εἰς τὴν χαλάρωσιν τοῦ θρησκευτικοῦ αἰσθήματος*, ὀφειλομένην εἰς τὴν ἔλλειψιν παρ' ἡμῖν ὀργανωμένης θρησκευτικῆς ζωῆς. Ἰδιαιτὴ ζωὴ δὲν δύναται νὰ καταστῆ ἐν τῇ κοινωνίᾳ μας πραγματικότης, ἐφ' ὅσον τὸ μὲν κράτος διαρκῶς θὰ ἐπεμβαίνει εἰς τὰ τῆς Ἐκκλησίας μὲ τάσεις νὰ τὴν ὑποδουλώσῃ, μεγάλη δὲ οἰκονομικὴ κρίσις μαστίζει τὸν κλήρον. Ἡ πολιτεία ἐν τῷ προσώπῳ τῶν πολιτικῶν της ἀνδρῶν ἀδιαφορεῖ περὶ τῆς Ἐκκλησίας, ἐνῶ τὰ πολιτικὰ κόμματα θὰ ἔπρεπε νὰ ἔχουν καὶ μίαν ἐκκλησιαστικὴν πολιτικὴν, ὅπως ἔχουν ἐκπαιδευτικὴν, οἰκονομικὴν κλ. Ἡ κατάστασις αὕτη τόσον ἀποκαρδιώνει καὶ αὐτοὺς τοὺς ἀποφοίτους τῶν ἱεραικῶν σχολῶν, ὥστε τρέπονται οὗτοι πρὸς λαϊκὰ ἐπαγγέλματα. Κατ' ἀκολουθίαν δὲν εἶνε δυνατόν νὰ ἀμεινέται ὑπὸ τοιαύτας συνθήκας ἀνόρθωσις τοῦ κλήρου, καὶ δι' αὐτοῦ ὀργάνωσις τῆς ζωῆς τόνωσις τοῦ θρησκευτικοῦ αἰσθήματος καὶ ἠθικῆς τῆς ἑλληνικῆς κοινωνίας ἐξυγιάνσις. Διότι μόνον διὰ τοῦ τρόπου τούτου θὰ καταστῆ δυνατὴ σοβαρὰ ἀντίδροσις κατὰ τῶν ὑλιστικῶν τάσεων καὶ τῶν ἀντιθρησκευτικῶν ροπῶν. Εἰς τὴν ἀντίδρασιν ταύτην θὰ μετάρχη καὶ ἡ λογοτεχνία, ἐγκαταλείπουσα τὰς φιληδονικὰς τάσεις, τὰς ὁποίας καλλιτεργεῖ σήμερον, καὶ ἐμπνεομένη ἀπὸ βαθύτερα χριστιανικὰ ἰδανικά, καὶ ὁ τύπος, ἐν γένει δὲ περισσότερον πάντων οἱ διανοούμενοι ὡς ἐπιδρῶντες ἐπὶ τῶν λαϊκῶν μαζῶν.

Τέλος καὶ ὁ σεβ. μητροπολίτης **Καρυστίας καὶ Παντελεήμων** διαπιστοῖ ὑπαρξιν ἐν Ἑλλάδι **θρησκευτικοῦ προβλήματος**, στενιότατα συνδεδεμένου μὲ τὴν ἑλληνικὴν κρίσιν, ἢ, μᾶλλον ἀποτελοῦντος τὴν βάσιν της, διότι τὸ πρόβλημα τοῦτο, ὡς θρησκευτικὸ ἠθικόν, εἶνε ὁ ρυθμιστὴς ὄλων τῶν λοιπῶν προβλημάτων, τὰ ὁποία δέον νὰ χαρακτηρισθῶν ὡς δευτερεύοντα. Ἐπειδὴ δὲ βάσις τῆς ἠθικῆς εἶνε ἡ χριστ. διδασκαλία, ταύτης ἀτονοῦσης ἐπιηρεάζονται πάσαι αἱ λοιπαὶ ἐκδηλώσεις τῆς ἀτομικῆς καὶ τῆς κοινωνικῆς ζωῆς. Τὸ ἑλληνικὸν πρόβλημα δύναται νὰ ἀντιμετωπισθῆ ἢ προχωρῶς διὰ τῆς θεραπείας τῶν συμπτωμάτων, ἢ θετικῶς διὰ τῆς δημιουργίας χαρακτήρων. Οὗτοι δὲ δύναται νὰ παρασκευασθῶσι διὰ δημιου-

ρίας **νέου σχολείου καὶ θρησκευτικῆς ζωῆς**.

Κατὰ τὸν σεβ. σήμερον σχολεῖον δὲν ὑφίσταται. Ὁ διδάσκαλος—τύραννος δὲν ἐπικοινωνεῖ μὲ τὴν ψυχὴν τοῦ μαθητοῦ. Δὲν ἐμπνέεται ἐν τῷ σχολείῳ ἡ χαρὰ τῆς ζωῆς, ἡ ἀγάπη πρὸς τὴν γῆν καὶ τὴν παραγωγικὴν ἐργασίαν, ἀλλ' ὡς ἰδανικὸς τύπος του προβάλλεται ὁ «ψευδογραμματισμένος ὑπαλληλίσκος». Ὁ πολιτικὸς κόσμος οἰδέποτε ἔδωκε σημασίαν, εἰς τὴν παιδείαν, διὰ τοῦτο δὲ τὸ ἵπουργεῖον τῆς Παιδείας χαρακτηρίζεται πάντοτε ὡς δευτερεύον καὶ παρωιδεῖται εἰς ἀνθρώπους ἀσχέτους πρὸς τὴν παιδαγωγικὴν. Προέχει, λοιπόν, κατὰ τὸν σεβ., ἡ λύσις τοῦ θρησκευτικοῦ προβλήματος, ἡ ὁποία θὰ ἐπιφέρει τὴν λύσιν καὶ τῶν λοιπῶν προβλημάτων· δύναται δὲ αὕτη νὰ ἐπέλθῃ διὰ τῆς ἀρσεως τῶν προλήψεων καὶ τῶν ψευδῶν πρὸς βιθμιαίαν δημιουργίαν ἐνὸς ψυχικοῦ πολιτισμοῦ.

Ἐνταῦθα περατοῦται ἡ δημοσιογραφικὴ ἐρευνα ἐπὶ τῆς «ἑλληνικῆς κρίσεως», τὴν ἐπὶ τῆς ὁποίας ἡμετέραν γνώμην θὰ ἐκθέσωμεν προσεχῶς.

ΧΡΟΝΙΚΑ

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΕΛΛΑΔΟΣ

—Ἡ Δ. Ἱερὰ Σύνοδος συνήλθεν εἰς δικαστικὴν συνεδρίαν σήμερον 17ην τρ. μ. μετ' ἐπανειλημμένας δὲ συσκέψεις τῶν μελῶν αὐτῆς, ὧν συσκέψεων συμμετέσχον καὶ οἱ ὀρισθέντες ὑπὸ τοῦ Ἱπουργείου καθηγηταὶ τοῦ Πανεπιστημίου, ὑπεβλήθησαν εἰς αὐτὸ τὰ ἐπὶ τῶν σπουδαιοτέρων ζητημάτων πορίσματα ἐπὶ τῇ βάσει πάντοτε τῶν σχετικῶν ἀποφάσεων καὶ σκέψεων τῆς Ἱεραρχίας. Εἰς εἰδικὴν ἐπιτροπὴν ὑπὸ τὴν προεδρείαν τοῦ Σεβ. Μητροπ. Μαντινείας ἀνετέθη ἡ διατύπωσις τῶν σχετικῶν πρὸς τὴν διοργάνωσιν τοῦ «Ταμείου Κηρύγματος» ἀποφάσεων.

—Ἡ Κοινοβουλευτικὴ Ἐπιτροπὴ, εἰς ἣν διὰ τοῦ Ἱπουργείου τῆς Παιδείας παρεπέμφθη τὸ σχετικὸν σχέδιον, πρόκειται σήμερον ν' ἀποφασίσῃ περὶ τῆς τροποποιήσεως τοῦ ἀπὸ 4 Νοεμβρίου 1926 Νομ. Διατάγματος περὶ ἀποδόσεως εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τῶν κτημάτων.

—Διὰ γράμματος τοῦ Οἴκου. Πατριάρχου πρὸς τὸν Μακ. Ἀρχιεπίσκοπον ὡς Πρόεδρον τοῦ Γεν. Ἐκκλησι. Ταμείου ἀνεκοινώθη ὅτι ἡ ἐπὶ τῆς Νέας Μονῆς Νέων ἐποπτεία ἀνετέθη τῷ Σεβ. Μητροπολίτῃ Καρδιμυλίων κ. Ἰωακείμ.

—Γὴν παρελήθησαν Κυριακῆν μετὰ τὴν θεῖαν λειτουργίαν ἐν τῷ Καθεδρικῷ Ναῷ Ἀθηνῶν ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος προσέστη τῆς ἑορτῆς τῆς «Χριστιανικῆς Ἐνώσεως Ὀρθοδόξων Ἀθηνῶν» ἥς τὰ πολυ-

ἀριθμα μέλη συνεκεντρώθησαν ἐν τῇ Ἀρχιεπισκοπῇ προσελθόντα ἐκ τοῦ ναοῦ. Μετὰ τὴν ὁμίλιαν τοῦ Ἀρχιεπισκόπου, ὁμίλησαν ὁ Παν. Ἀρχιμ. Σεραφεὶμ Παπακώστας καὶ ὁ κ. Γ. Ζερβός. Αὐθήμερόν ἀφοῦ προηγουμένως παρευρέθη ἐν τῇ Σχολικῇ ἑορτῇ τοῦ Ἀρσακείου καὶ τῇ ἀπονομῇ τῶν βραβείων, ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος προέστη περὶ ὧραν 7 μ. μ. τῆς ἑορτῆς τῆς «Ὁρθοδόξου Χριστιανικῆς Ἐνώσεως τῶν νέων» ἐν τῷ Ναῷ τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς τελέσας καὶ εὐλογήσας ἀρτοκλασίαν ὤμιλησεν ὡσαύτως διὰ μικρῶν πρὸς τὸ παριστάμενον ἄπειρον ἐκκλησίασμα, μεθ' ὃ ἔλαβον τὸν λόγον ὁ τακτικὸς Πρόεδρος τῆς Ἐνώσεως Αἰδес. Ἄγγελος Νησιώτης καὶ ὁ Ἀντιπρόεδρος Ἀρχιμ. Προκόπιος Καλλιωντζῆς. Τὴν δὲ δευτέραν μετὰ τὴν θείαν λειτουργίαν ἐν τῷ ἑορτάζοντι ναῷ τῆς Ἁγίας Τριάδος Πειραιῶς προέστη τῆς Σχολικῆς ἑορτῆς τοῦ Ἀσύλου τοῦ Ἁγίου Ἀνδρέου ἐν Ἀθήναις, λαμπρῶς διεξαχθεῖσης καὶ ἐν μέσῳ συρροῆς πολλοῦ καὶ ἐκλεκτοῦ κόσμου.

— Γενομένων ἐκλογῶν Ἡγβουλίου τῆς Ἱερᾶς Μονῆς «Σούβλις» Μητροπόλεως Δημητριάδος, ἐξελέγησαν ἠγούμενος μὲν ὁ ἱερομ. Χριστόφορος Σκαρμούτσος, σύμβουλοι δὲ ὁ Διονύσιος Γεροβασίλης ἱερομόναχος καὶ Ἀκάκιος Κωσταράκης μοναχός.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ

Ἐν τῇ «Ὁρθοδοξίᾳ» ἐδημοσιεύθη ἐσχάτως ἡ ἀπὸ 16 Ὀκτωβρίου 1924 Πατριαρχικὴ καὶ Συνοδικὴ Ἐγκύκλιος, δι' ἧς κατηγγήθησαν αἱ διατάξεις τῶν Ἐθνικῶν Κανονισμῶν αἱ ἀπαγορεύουσαι εἰς τοὺς Ἀρχιερεῖς τοῦ Οἰκουμενικοῦ Θρόνου τὴν κατὰ βούλησιν διάθεσιν τῆς ἰδιωτικῆς τῶν περιουσίας καθορίσασα λεπτομερῶς καὶ τὸν τρόπον τῆς διανομῆς αὐτῆς. Διὰ τῆς ἀποφάσεως ταύτης τῆς Ἱ. Συνόδου «ὁ Ἐπίσκοπος καὶ ὁ λοιπὸς ἱερός κληρὸς, ἔχει πλήρη τὴν ἐλευθερίαν καὶ τὸ δικαίωμα τῆς κατὰ τὸ δοκοῦν αὐτῇ χρήσεως καὶ διαθέσεως τῆς ἀτομικῆς αὐτοῦ περιουσίας, δυνάμενος καὶ δικαιούμενος οἷς βούλεται καὶ εἰ βούλεται καταλεῖψαι αὐτήν, κατ' ἀκολουθίαν δὲ δυνάμενος καὶ δικαιούμενος καὶ διαθήκην συντάξαι περὶ τῶν ἑαυτοῦ συμ ὄπως πρὸς τοὺς ἰσχύοντας κατὰ τὸπους πολιτικὸς νόμους» ἐὰν δὲ ὁ Ἐπίσκοπος μὴ φθάσῃ ἢ μὴ θελήσῃ συντάξαι τοιαύτην τακτικὴν διαθήκην, ὅπως ἡ περιουσία αὐτῷ ἀνήκῃ τοῖς ἐξ ἀδιαθέτου φυσικοῖς αὐτοῦ κληρονόμοις».

— Ἐκλήθησαν μέλη τῆς Ἱ. Συνόδου καὶ αὐτῆς οἱ νεοεκλεγέντες Μητροπολίται Χαλκηδόνος κ. Ἀγαθάγγελος καὶ Ἀνέων κ. Θωμᾶς.

— Ἡ Ἱ. Σύνοδος ἀπεφάσισεν ὅπως προκειμένου περὶ χειροτονίας ἱερέων καὶ διακόνων ἐν τῷ κλίματι

τοῦ Οἴκουμ. Θρόνου, ἀναφέρονται προηγουμένως πρὸς τὸ Πατριαρχεῖον οἱ σεβ. Αρχιερεῖς ὑποβάλλοντες καὶ τὰ σχετικὰ δικαιολογητικὰ μετὰ τῆς ἰδίας αὐτῶν γνώμης. Οὐδεμία χειροτονία θὰ εἶναι δυνατόν νὰ γίνῃ ἀφεξῆς πρὸ τῆς λήψεως σχετικοῦ πατριαρχικοῦ γράμματος.

ΛΑΤΙΝΙΚΗ ΕΚΚΛΗΣΙΑ

Κατὰ τὰς τελευταίας στατιστικὰς, ὁ ἀριθμὸς τῶν Λατίνων τῆς Ἀμερικῆς ἀνέρχεται εἰς 19,483,296 ψυχάς, ἢ τὴν παρουσιάζεται ἐφέτος μία αἰξίτης 604,574 ψυχῶν, ἐν ἀναλογίᾳ πρὸς τὸ παρελθὸν ἔτος. Διὰ τὴν ἐξυπηρέτησιν τῶν ὑπερδεκαεπταεκατομμυρίων λατίνων τοῦ Νέου Κόσμου, ὑπάρχουν 24,990 ἱερεῖς καὶ 17,650 ἐκκλησίουι. Ἦτοι ἐφέτος ἠξήθησαν οἱ κληρικοὶ κατὰ 638 καὶ αἱ ἐκκλησίουι κατὰ 271. Ἄλλ' ἐκτὸς τῶν 24.990 ἱερέων, οἱ σπουδασταὶ τῶν διαφόρων ἱερατικῶν σχολῶν τῆς χώρας ἀνέρχονται ἐφέτος εἰς 13.988. Πλεῖστοι τούτων προορίζονται ὡς διδάσκαλοι τῶν ἐνοριακῶν σχολείων καὶ ἱεραπόστολοι εἰς τὰς Ἠνωμένας Πολιτείας καὶ τὸ ἔξωτερικόν. Τὰ ἐνοριακὰ κατοικικὰ σχολεῖα τῆς Ἀμερικῆς ἀνέρχονται ἐφέτος εἰς 6,995, ὁ δὲ ἀριθμὸς τῶν μαθητῶν εἰς 2,167,241, ὑπερβὰς τὸν ἀριθμὸν τοῦ παρελθόντος ἔτους κατὰ 94.775. Ἄλλὰ καὶ εἰς τὸ ἔργον τῆς φιλανθρωπίας ὁ λατινισμὸς παρουσιάζει ἐνδιαφέροντα γεγονότα. Ἡ λατινικὴ ἐκκλησία τῆς Ἀμερικῆς διατηρεῖ 603 νοσοκομεῖα καὶ 128 ἄλλα φιλανθρωπικὰ ἰδρύματα. Ἡ ὅλη ἱεραρχία ἀποτελεῖται ἀπὸ 116 μέλη ἐκ τῶν ὁποίων 4 εἶναι καρδινάλιοι. Κατὰ τὰς στατιστικὰς αἱ ἰσχυρότεραι δυνάμεις τοῦ λατινισμοῦ εὐρίσκονται εἰς τὴν Νέαν Ὑόρκην, ἔνθα ὁ ἀριθμὸς τῶν λατίνων ὑπολογίζεται εἰς 1.273,291. Ἡ λατινικὴ ἀρχιεπισκοπὴ τῆς Νέας Ὑόρκης ἔχει 1296 ἱερεῖς, 103,873 μαθητὰς εἰς τὰ ἐνοριακὰ τῆς σχολεῖα καὶ 432 ἐκκλησίουι. Ἐκ τῶν 1297 ἱερέων οἱ 816 εἶναι ἐφημέριοι, οἱ δὲ λοιποὶ ἀσχολοῦνται εἰς ἄλλα ὑψηλότερα ἔργα καλλιεργοῦντες τὰ γράμματα καὶ τὰς ἐπιστήμας, διδάσκαλοι, καθηγηταί, συγγραφεῖς, δημοσιολόγοι. Εἰς τὰς δύο ἱερατικὰς σχολὰς τῆς ἀρχιεπισκοπῆς Νέας Ὑόρκης φοιτοῦν 732 σπουδασταί. Ἐκτὸς τούτων ὑπάρχουν 3974 φοιτηταί εἰς τὰ διάφορα κατοικικὰ κολλέγια τῆς πόλεως μας καὶ 1683 φοιτητῆραι εἰς τὰ γυναικεῖα κολλέγια.

— Ἐκ τοῦ ἐνταῦθα ἐκδ δομένου Κατολικοῦ περιοδικοῦ «Χριστιαν. Βῆμα» πληροφοροῦμεθα ὅτι ὁ κατολικὸς πληθυσμὸς τῆς κυρίως Ἀγγλίας καὶ τῆς Οὐαλλίας ἀνέρχεται σήμερον εἰς 2.055.860. Μεταξὺ αὐτῶν ἐργάζονται 2.665 ἱερεῖς ἐκ τοῦ κοσμικοῦ κλήρου καὶ περὶ τοὺς 1460 ἐκ τοῦ μοναχικοῦ. Κατὰ τὸ

παρελθόν έτος εις άμφοτέρας τὰς μεγάλας αὐτὰς ἐπαρχίας ἐκτίσθησαν καὶ ἤρχισαν ἤδη λειτουργοῦντες 18 ναοὶ καὶ 4 παρεκκλήσια. Ἰδρύθησαν προσέτι 11 νέα σχολαὶ κατολικάι στοιχειώδους καὶ μέσης ἐκπαιδεύσεως. Οἱ κατὰ τὸ έτος 1926 ἀσπασθέντες τὸν κατολισμὸν ἀνέρχονται ἐν μὲν τῇ Ἐκκλησιαστικῇ ἐπαρχίᾳ τοῦ Westminster εἰς 1.727 ἐν δὲ καὶ 4 ἄλλαις ὁμοῦ εἰς 1000. Εἰς τὰς 18 ἐν ὅλῳ τῆς Ἀγγλίας ἐκκλησιαστικῆς κατολικῆς ἐπαρχίας ἀνῆλθον οἱ τὸν κατολισμὸν ἀσπασθέντες εἰς 12.048.

Ἐν Χιλῇ τῆς Νοτίου Ἀμερικῆς αἱ θεοσκοπικαὶ ἀγαγεῖσες τῶν γυναικῶν ἀνίχουν εἰς τρεῖς μεγάλας ἑνώσεις α) τὴν Ὁμοσπονδίαν τῶν Χριστιανῶν Μητέρων, β) τὴν ἑνώσιν τῶν Γυναικῶν τῆς Χιλῆς, γ) τὴν Ὁμοσπονδίαν τῶν Καθολικῶν νεανίδων. Σκοπὸς τῶν τελευταίων εἶνε ἡ διὰ τῆς ὁμοσπονδίας διάδοσις ἐν τοῖς σχολαῖσις τῆς ἱερωῆς κατηχήσεως. Αὕτη ἀριθμεῖ μόνον ἐν τῇ πόλει τοῦ Σαντιάγο περὶ 2.300 μέλη· εἶνε ἐπὶ τὸ πλεῖστον κόμμα ἀρίστων οἰκογενειῶν.

ΝΕΑ ΒΙΒΛΙΑ

Ν. Γ. Πολίτου, Ἑλληνικὴ Βιβλιογραφία. Κατάλογος τῶν ἐν Ἑλλάδι ἢ ὑπὸ Ἑλλήνων ἀλλαχοῦ ἐκδοθέντων βιβλίων ἀπὸ τοῦ έτους 1907. Γ' 1911—1920 (α' μέρος). Ἐκδίδεται ἐκ τῶν καταλοικῶν ἐπιμελεῖα Στίλβανος Π. Κυριακίδου δαπάνῃ τοῦ Ἀθηνῆσι Πανεπιστημίου. Ἐν Ἀθῆναις 1927. 809 σελίδες 320.

Πέτρου Ἰω. Παπῶφ. Ἡ ἀναστάσις τοῦ Κάρλοβιτς «Karlovátskaja Smúta». Φῶς εἰς τὰς ἐν τοῖς κόλποις τῆς ὑπερορίου ρωσικῆς ἱεραρχίας διενέξεις. Ἐν Γιούριεφ 1927 (ρωσιστί). Τὸ φυλλάδιον εἶνε ἀφιερωμένον εἰς τὴν διαφώτισιν τῆς ἀντικανονικότητος τοῦ ὑπὸ τὸν τίτλον τῆς «Ἱ. Συνόδου» ἐν Κάρλοβιτς πηχθέντος κολλεγίου τῶν ρώσων ἀρχιερέων ὑπὸ τὴν προεδρείαν τοῦ τότε μητροπ. Κίεβου σεβ. Ἀντωνίου. Ἐπὶ τοῦ ἐξωφύλλου φέρει τὸ ρητὸν ἑλληνιστί: «οὐ τῷ αἵματι, ἀλλὰ τῷ αἵματι δουλεύειν».

ΔΗΜΟΠΡΑΣΙΑΙ

Τὸ Ἡγλιον τῆς ἐν Μυτιλήνῃ Ἱ. Μονῆς «Υψηλοῦ» διακηρύττει: ὅτι ἐκτίθενται εἰς κλειδοτικὴν δημοπρασίαν τὰ ἀφεινῆς ἐσοδείας προβατόμαλλα τῆς Μονῆς ἀνερχόμενα εἰς ὀκάδας ἑκατὸν τεσσαράκοντα (140). Οἱ βουλόμενοι νὰ κλειδοποιησῶσι δύνανται νὰ λάβωσι γνῶσιν τῶν ὄρων τῆς διακηρύξεως κατατεθειμένης ἐν τῷ Γραφεῖῳ τῆς Μονῆς. Ἡ δημοπρασία ἐνεργηθήσεται ἐν Συγρίῳ τῆν 26 Ἰουνίου ἔ. ἔ. ἡμέραν Κυριακὴν καὶ ὥραν 10—12 μεσημβριαν ἐπι παρουσίᾳ τοῦ Συμβολαιογράφου Ἐρεσοῦ καὶ ἑνὸς μέλους τοῦ Ἡγλίου. Ἐν τῇ ἱερῇ Μονῇ Ὑψηλοῦ τῇ 5 Ἰουνίου 1927.

Τὸ Ἡγλιον τῆς ἐν τῇ Κοινότητι Ἀστρουῶν Ἱερῆς Μονῆς Λουκοῦς προκηρύττει ὅτι τῆν 10ην Ἰουλίου ἔ. ἔ. ἡμέραν Κυριακὴν καὶ ὥραν 10—12ην π. μ. ἐνεργηθήσεται ἐν Ἀγίῳ Ἰωάννῃ δημοπρασία ἐνώπιον τοῦ Συμβολαιογράφου

Ἀστρουῶν πενταετοῦς μὲν μισθώσεως δύο ἑδρομῶλον, ἐνὸς μαγαζείου, μίᾳ οἰκίας καὶ μίᾳ ἀμπελοῦ. Διευτοῦ δὲ μισθώσεως τῶν κοιμιστοσασίων λαγάδα, Μίσα καὶ Ἔσω Γικουνήλου, Μελέσσα καὶ Ἐσφορχόσα κτημάτων τῆς Μονῆς, ὅπῳ τοῖς ὄροις καὶ ὑποχρεώσεσι τῆς σχετικῆς διακηρύξεως, ὅν οἱ βέλοντες δύνανται νὰ λάβωσιν γνῶσιν προσερχόμενοι ἐν τῷ γραφεῖῳ τῆς Μονῆς. Ἐν τῇ Ἱ. Μονῇ Λουκοῦς τῇ 30ῃ Μαΐου 1927.

Τὸ Ἡγλιον τῆς ἐν Φινεῶ Ἱ. Μονῆς «Ὁ Ἅγιος Γεώργιος» διακηρύττει ὅτι ἐκτίθεται εἰς κλειδοτικὴν δημοπρασίαν τριετοῦς ἐνοικίσεως ἡ ἀγρὸς τῆς ἡμετέρας Μονῆς Γοδρία γεννησομένης τῆς δημοπρασίας τῆν 10ην Ἰουλίου ἔ. ἔ. ἡμέραν Κυριακὴν καὶ ὥραν 10—12ην π. μ. ἐν τῷ κόρῳ καὶ ἐνώπιον τοῦ Συμβολαιογράφου Ἐλεγγέλου Φοῦγιου καὶ ἀντιπροσώπου τῆς Μονῆς. Καὶ ὡς πρότερον προσφορῆν ἠρήθουμεν δραχ. 5.000 ἀπληρώσ. Μονῆ Φινεῶ τῇ 5 Ἰουνίου 1927.

Τὸ Ἡγλιον τῆς ἐν Σερίφῳ Ἱερῆς Μονῆς τῶν Ταξιάρχων διακηρύττει ὅτι ἐκτίθεται εἰς κλειδοτικὴν δημοπρασίαν πενταετοῦς ἐνοικίσεως ἀνεργηθησομένης τῆν 31 Ἰουλίου ἔ. ἔ. ἡμέραν Κυριακὴν καὶ ὥραν 10—12 τῆς μεσημβρίας ἐν τῷ συνήθει τόπῳ τῶν δημοπρασιῶν τῆς πόλεως Σίφνου ἐνώπιον τοῦ Συμβολαιογράφου Εἰρηνοδίκου Σίφνου τὰ εἰς τὴν γῆσον Σίφνον κείμενα κτήματα Ἐλαϊοδενδρα τοῦ Μετοχίου τῆς ἐν Σερίφῳ Ἱερῆς Μονῆς τῶν Ταξιάρχων συμφώνως τῷ περιγραφικῷ πίνακι καὶ τοῖς ὄροις Συγραφῆς καὶ διακηρύξεως ἡμῶν. Τὰ κτήρια τὰ τυχόν ἔξοδα ἐν γένει τῆς δημοπρασίας δημοσιεύσεως ἐφημερίδος σύνταξις Συμβολαίων κλπ. βαρύνουσι τὸν τελευταῖον κλειδοτῆν. ἐν Σερίφῳ τῆν 30 Μαΐου 1927.

Ὁ ἀγούμενος τῆς Ἱ. Μονῆς Ἀγίου Κωνσταντίνου Λοκρῆδος διακηρύττει ὅτι ἐκτίθεται εἰς κλειδοτικὴν δημοπρασίαν ἐκποιήσεως τὰ κάτωθι οἰκόπεδα τῆς Μονῆς. 1) Τὸ ἄλώνιον τῆς Μονῆς ἐκτάσεως στρεμμάτων 55 κείμενον ἐπὶ τῆς δημοσίας ὁδοῦ καὶ πρὸς Νότον τῆς Μονῆς. 2) Ἐν οἰκόπεδον ἐκτάσεως 1200 μέτρων Ε. Δ. τῆς Μονῆς. καὶ 4) Εἰς ἀγρὸς κείμενος ἐν τῷ χωρίῳ Ἀπερα ἐκτάσεως ἐνὸς καὶ ἡμίσεως στρέμματος. Ἡ δημοπρασία γενήσεται ἐν Ἀταλάντῃ τῆν 29ην π. μ. ἡμέραν Σάββατον καὶ ὥραν 10—12 π. μ. ἐνώπιον τοῦ συμ)φου Ἀποστόλου Ντέβα, τοῦ οἰκονομικοῦ ἐφόρου καὶ τοῦ ἐντιπροσώπου τῆς Μονῆς ὅπῳ τοῖς ὄροις τῆς διακηρύξεως ὅν οἱ βουλόμενοι δύνανται νὰ λάβωσι γνῶσιν ἐν τῷ Γραφεῖῳ τῆς Μονῆς. Ἐν Ἀγίῳ Κωνσταντίνῳ τῇ 7ῃ Ἰουνίου 1927.

“ΕΚΚΛΗΣΙΑ,
ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ
Ἐποπτεύουσα Ἐπιτροπὴ
ΖΑΚΥΝΘΟΥ ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ, ΘΑΚΙΑΣ ΑΜΒΡΟΣΙΟΣ
Διευθυντῆς
ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΠΑΠΑΜΙΚΑΗΛ
Καθ. Πανεπιστημίου
Τίμημα ἑτησίως ἑγγυραφῆς
Ἑσπ. Δρχ. 50. Ἐξωτ. Φρ. 50. Ἀμερικῆς Δολ. Α
Γραφεῖα «Ἐκκλησίας»
Μέγαρον Ἀρχιεπισκοπῆς ὁδ. Φιλοθέης 21

Τύπος «Φοῖνικος» ὁδοῦ Σταδίου 28 Ἀθῆναι